

Vážení a milí kantoři, spolužáci a spolužačky!

Je mi ctí, že vás mohu právě já nyní přivítat jménem celé naší třídy na tomto místě, kde jsme se všichni sešli proto, abychom tu oslavili začátek konce éry maturitního ročníku 2008 oboru mechanik-elektronik. Na počátku nás stálo přesně 32, avšak jen ti nejvytrvalejší doběhli tento závod do konce. Ne vždy, to byla cesta jednoduchá, ale jak vidno dvaceti šesti usměvavých tváří, zdá se, že by mohla úspěšná. Jak praví naše stužka, teď přijde zkouška z nejtěžších, proti které bude nervozita na potítku, jen slabým odvarem. Celými čtyřmi roky nás provázeli učitelé, již do nás vkládali nespočet vědomostí, které se nám dozajista budou hodit při vykonávání práce v oboru. Vždyť přeci jedno latinské přísloví praví *Non scholae, sed vitae discimus* - Neučíme se pro školu, ale pro život. A o tom to celé je. Za všechny, kdo to s námi museli přetrpět, bych jmenoval naší první třídní učitelku paní Kratochvílovou, která se nebohých mláďat chopila a zpříjemňovala jim celý úvodní rok daleko od domova, starých kamarádů, v novém prostředí a v hodinách plných nových odborných termínů.

Ti, kdož v srpnu přeřali cílovou pásku prvního ročníku a definitivně se tak zbavili nálepky *žabáci*, pokračovali svou pouť za odborným vzděláním pod vedením paní učitelky Nekulové, které bych tímto chtěl za všechny poděkovat za to, že to s námi vydržela, až do tohoto dne, ač to s námi dozajista neměla a nemá lehké. Jinak bylo vše při starém, i když nám začala vládnout rázná ruka pana učitele Klimeckého. Pane učiteli, děkujeme za celé ty roky. Jednou, až nám v ruce vybuchne kondenzátor, vzpomeneme si na vás, jak jste nám kdysi začal přibližovat elektroniku, pro někoho možná nezáživný obor. Ale učit se řemeslu dokáže každý, stačí jen chtít. Ano, možná to chce trochu představitosti a logického myšlení, ale člověk se učí celý život a tak si myslím, že dozírající našemu odbornému výcviku na nás mohou být právem hrdi. Avšak to, jak dobří nakonec budeme, ukáže čas.

A nyní trochu čísel. Jestlipak víte, co znamená 0110. Přiblížit nám právě číslíkovou techniku, jedničky a nuly, život uvnitř počítačů. O to se staral pan učitel Volavka. I tomu chci za všechny poděkovat. V uplynulých minutách jsem vyzdvihnul učitelé, mistry odborného výcviku, ale pozapomněl jsem na tu skvělou partu, která se za ta léta utvořila v učebnách 46, 126, 531 a 732. Jako slavní Atos, Portos, Aramis a D'Artagnan spolu táhnou za jeden provaz, přijímajíc každý den takový, jaký je. Doufejme, že stejně tak, dokážeme v květnu nad své hlavy pozvednout potvrzení, že jsme dosáhli středoškolského vzdělání. Znovu tedy, děkuji za všechny všem, kteří nás za ta léta provázeli Střední školou na Střední ulici, kdesi ve středu města a všem vám přeji, abyste si tento den zapamatovali jako den, kdy se sešli ti nejlepší z nejlepších. *Alea iacta est* – kostky jsou vrženy dámy a pánové, ačkoliv pro dnešek – jezte, pijte, hodujte...